

μείναισι γεροντοκόρες Εὐβ. (Βρύς.) Σ' αὐτὸ τοῦ χουριό
ἔχουν ἓνα σουρὸ γιρουντοκόρις Ἦπ. (Κουκούλ.) Τηναὶ
μενάτ' γεροντοκόρη (=αὐτὴ ἔμεινε γεροντοκόρη) Τσικων.
(Χαβουτσ.) Συνών. γεροντοκοπέλα, γεροντοκοπελιά,
γεροντοκοπελούδα, γεροντοκόριτσο, γεροντονιά.
β) Γυνὴ μεγάλης πῶς ἡλικίας καὶ δυστρόπου χαρακτήρος
κιν.: Γεροντοκόρη εἶσαι καὶ κάνεις ἔτσι;

γεροντοκοριάζω σύνθηθ. γιρουντοκοριάζου Μακεδ.
(Βέρ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γεροντοκόρη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιάζω.

Ἐπὶ γυναικῶν, μένω ἄγαμος, γηράσκω ἀνύπανδρος σύνθηθ.:
Μείναν ἀνύπαντρες οἱ ξαδέρφες μου καὶ γεροντοκοριάζανε
Πελοπν. (Γαργαλ.) Παντρέφου, Τασά μου, τώρα πού 'ν'
ὁ καιρός σου, γιατί θὰ μείνης καὶ θὰ γεροντοκοριάζης αὐτόθ.
Γιρουντοκορίασι, πάει κατὰ διαβόλ' Βέρ.

γεροντοκορίζω λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γεροντοκόρη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίζω.

Γεροντοκοριάζω, δ βλ.

γεροντοκορισμός ὁ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεροντοκορίζω.

Αἱ διάφοροι ἰδιοτροπίαι, οἱ ἀήθεις τρόποι τῆς ἀνυπάνδρου
ἡλικιωμένης γυναικός. Κατ' ἐπέκτασιν ἡ λ. χρησιμοποιεῖ-
ται καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς δυστρόπου χαρακτήρος.

γεροντοκορισιάζω Ι. Δραγούμ., "Οσοι ζωντ.², 75.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γεροντοκόριτσο.

Ἀποκτῶ ψυχολογίαν γεροντοκόρης, μαραίνομαι: Ἡ ψυχὴ
τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖ πέρα εἶναι πάντα ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ,
μὰ τὴν ἔχει ζαρῶσει, μικρύνει, σταφιδιάσει, γεροντοκορι-
σιάζει... ἡ ἀπιστία καὶ ἡ παλιανθρωπιά τῶν ἀρχόντων.

γεροντοκόριτσο τό, Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.)
Σῦρ. κ.ά. — Κ. Παλαμ., Γράμματ. 1, 132. Ι. Δραγούμ., "Ο-
σοι ζωντ.², 119 καὶ 147. — Λεξ. Ψύλλ. Βλαστ., 411
γεροντοκόριττον Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) γεροδοκόριτσο Ζάκ.
Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. γεροντοκόρ'τσο Ἦπ. κ.ά. γιρουντο-
κόρ'τσου Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. γιρουντοκόρ'τσου Θράκ.
(Αἶν.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. κορίτσι.

Γεροντοκόρη, δ βλ.

γεροντοκόρος ὁ, σύνθηθ. γεροδοκόρος Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γεροντοκόρη.

Ἀνὴρ περασμένης ἡλικίας παραμείνας ἀνύπανδρος σύνθηθ.:
Δὲν ἐπῆρε καμίνια νὰ παντρευτῇ κ' ἔμεινε γεροντοκόρος
Πελοπν. (Γαργαλ.) Ὁ καφερός ὁ Σωκράτης μὲ τόσες
ἀδερφάδες ἔμεινε γεροδοκόρος Πελοπν. (Ξεχώρ.) Συνών.
εἰς λ. γεροντογιός. β) Μεταφ., ἄτομον παράξενον καὶ
δυστρόπον σύνθηθ.: Ἀς 'τονε φτούνονε τὸ γεροντοκόρο κι
ἄς τὰ βάνη μὲ τὰ ρούχα του (ἄς ἐρίζη μόνος του) Πελοπν.
(Μεσσην.)

γεροντόκοιτα ἡ, Ἦπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.
Πάτρ. κ.ά.) γεροδόκοιτα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. κόιττα.

Ἡ γηραλέα ὄρνις ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. Ἀξίξ' ἡ γεροντό-
κοιτα σαράντα πουλλακίδες (ἡ πείρα τῶν γεροντοτέρων

εἶναι ἀξιοτέρα τῆς δυνάμεως τῶν νεωτέρων) Ἦπ. Μιὰ
γεροδόκοιτα γιὰ δέκα πουλλακίδες (ὁμοία μὲ τὴν προη-
γουμ.) Κίτ. Μάν. Ἡ γεροντόκοιτα ἔχει τὸ ζουμί (ἐπὶ τῶν
ἡλικιωμένων γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν πείραν εἰς τὴν ἐρω-
τικὴν τέχνην) Πάτρ.

γεροντοκούβεντο τό, ἀμάρτ. γιρουντοκούβεντου
Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. κουβέντα.

Μακρὰ καὶ ἀτελείωτος συζήτησις γερόντων: Ἔστ'σαν
τοῦ γιρουντοκούβεντου κ' ἰννιά ἔχ' οὐ μῆνας (ἄρχισαν
ἀτελείωτον συζήτησιν ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ἐργασίαν των).

γεροντοκουζουλαίνω ἀμάρτ. Μέσ. γεροδοκουζου-
λαίνομαι Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ ρ. κουζουλαίνω.

Καθίσταμαι κατὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν ἀνόητος, μω-
ρός: Δὲ μ' ἄφηκε νὰ σταθῶ σὲ χλωρὸ κλαδί, μὰ δὲν
κατέω γῆ ἐγεροδοκουζουλάθηκα γῆ τ' ἀπόχρονό δου εἶναι
(τ' ἀπόχρονό δου=τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς του).

γεροντοκουμαριά ἡ, ἀμάρτ. γεροδοκουμαριά Πελοπν.
(Νεάπ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. κουμαριά.

Ἡ γηρασμένη κουμαριά: Ἀμα δώσης μιὰ σὲ 'κείνη
τὴ γεροδοκουμαριά, θὰ βγῇ μὲ οὐλὴ τὴ ρίζα.

γεροντόκουρβα ἡ, ἀμάρτ. ἑροδόκουρβα Νάξ. (Ἀπό-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. κούρβα.

1) Πόρνη μεγάλης ἡλικίας καί, κατ' ἀκολουθίαν, πολύ-
πειρος. 2) Σκωπτικῶς, οἰαδήποτε ἐλευθερόστομος γυναικὴ
μεγάλης ἡλικίας.

γεροντόκρεας τό, ἀμάρτ. γεροδόκρεας Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. κρέας.

Κρέας γηρασμένων αἰγοπροβάτων.

γεροντοκρίαρος ὁ, Πελοπν. (Δημητσ. κ.ά.) γεροδο-
κρίαρος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. κρίαρος, μεγεθ.
τοῦ κριάρι.

Κριὸς μεγάλης ἡλικίας ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Γεροδοκρίαρος
ἀρνὶ καὶ βέτουλας κατσίκι (ἐνν. δίνει ἐκ γηραλέων κριῶν γεν-
νῶνται καλοὶ ἀμνοί, ἐκ νέων δὲ τράγων καλὰ ἐρίφια) Κεφαλλ.
Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Συνών. γεροκρίαρος, γε-
ροντόκριος.

γεροντόκριος ὁ, ἀμάρτ. ἑροντόκ-κριος Κάσ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. κριός.

Γεροντοκρίαρος, δ βλ.

γεροντοκρίνω ἀμάρτ. γεροντοκρένω Εὐβ. (Ψαχν.)
γιρουντοκρένω Σάμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ ρ. κρίνω.

1) Λέγω τι ἀπερισκέπτως ὡς γέρον με ἡλαττωμένην τὴν
διάνοιαν Εὐβ. (Ψαχν.) Σάμ.: Ρέ, σεις τί κάνετ' δῶ; — Νά,
δῶ γεροντοκρένομ' Ψαχν. Τί γεροντοκρένετ' σεις αὐτοῦ;
(χλευαστικῶς πρὸς νέους συζητοῦντας) αὐτόθ. 2) Κατα-
κρίνω τινὰ ὡς ἀνόητον γέροντα Σάμ.: Δὲ θέλου νὰ μὴ γι-
ρουντοκρέν' νι.

